

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 14021/16
Дана 15.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., поднетој против тужене Војне поште број 4522 Батајница, ради поништаја решења инт.бр. 65-57 од 15.07.2016. године, у правној ствари утврђивања права по основу специфичне војне службе, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца заведена код ВП 6834 Батајница под Уп-1 бр. ... од 28.11.2011. године, изјављена против решења ВП 6834 Батајница Уп-1 бр. ... од 25.11.2011. године. Наведеним решењем првостепеног органа одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за изједначавање права из постављења, а којим је тужилац, као цивилно лице, тражио од првостепеног органа да буде изједначен у правима са професионалним војним лицима који имају исто постављење, стручну спрему и који обављају исте послове и радне задатке у јединици ранга чете.

Тужбом поднетом Управном суду дана 08.10.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа указујући на учињене повреде правила поступка, нетачно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешно примењено материјално право. Наводима тужбе истиче да је у предметном случају тужени орган повредио одредбе Закона о Војсци Србије и Правилника о пословима и радним

местима и условима за остваривање посебних права по основу вршења специфичне војне службе ("СВЛ бр.24 од 23.09.2010. године"), а којим правилником су утврђена радна места дефинисана као вршење специфичне војне службе и права која произлазе из тога. Такође указује да се посебна права по основу вршења специфичне војне службе на свим радним односно формацијским местима утврђеним у прегледу из члана 6. став 1. Правилника, остварују према прописима којима се уређује радно време, одмори и одсуства професионалних припадника Војске Србије. Истиче да му у складу са наведеним правилником припада пет врста права и то: право на годишњи одмор у трајању од 35 радних дана, право на плаћено одсуство у трајању од 15 радних дана, право на додатак на плату по основу вршења специфичне војне службе, право на бесплатну односно специјалну исхрану, и право на стаж осигурања са увећаним трајањем, од којих права је једино остварио право на годишњи одмор у трајању од 35 радних дана, те да дане за опоравак није користио и да остала права није остварио, а да му је право на стаж са увећаним трајањем укинута за 2011, 2012, 2013. и 2014. годину. Сматра да је погрешним формулацијама и тумачењима, те применом закона и правилника као и непримењивањем истих, тужилац, као цивилно лице у војсци, радећи исти посао са колегама професионалним војним лицима остао ускраћен за бенефицирани радни стаж за 4 године. У наводима тужбе тужилац такође указује да на донето решење о стажу никада није изјавио жалбу јер је чекао да се усагласе прописи а да остала решења – о одсуству за опоравак, о додатку на плату и додатку за храну, никада нису донета. Са наведених разлога предлаже да суд уважи сва објашњења, утврди ускраћена права ближе наведена у тужби и нареди адекватно обештећење у складу са законом.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је поступајући по захтеву тужиоца који је заведен под Уп-1 бр. ... од 23.11.2011. године првостепени орган донео ожалбено решење од 25.11.2011. године, којим је одбијен захтев тужиоца за изједначавање права из постављења са професионалним војним лицима, а које решење је потврђено решењем туженог органа Уп-2 бр. ... од 26.12.2011. године. Наведено решење туженог органа поништено је пресудом Управног суда 7 У 1953/12 од 04.04.2013. године, због учињених повреда правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, у вези са чланом 58. истог закона. По оцени суда, првостепени орган је у проведеном поступку пропустио да утврди правну суштину поднетог захтева од чега зависи који ће меродавни пропис бити примењен приликом одлучивања о захтеву, коју повреду иако дужан, није отклонио ни тужени орган у поступку по жалби. У извршењу наведене пресуде Управног суда тужени орган је донео решење инт.бр. ... од 28.08.2013. године, којим је поново одбијена жалба тужиоца изјављена против решења првостепеног органа од 25.11.2011. године, а које

другостепено решење је такође поништено пресудом Управног суда 22 У 15450/13 од 06.04.2016. године. Наведеном пресудом констатовано је да је тужени орган у поступку по жалби отклонио сумњу у погледу садржине захтева тужиоца од 23.11.2011. године, за који је утврђено да представља самостални захтев за признавање права, што произлази и из Записника сачињеног у ВП 6834 Батајница, Уп-1 бр. ... од 28.02.2011. године, који је садржан у списима предмета које је тужени орган доставио суду уз одговор на тужбу. Међутим, по оцени суда изнетој у овој пресуди и ово оспорено решење обухваћено је повредама правилима поступка из члана 199. став 2. у вези члана 235. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку, имајући у виду да у проведеном поступку чињенично стање није потпуно и правилно утврђено и нису дати јасни разлози у вези са спорним питањима и то: да ли је тужилац који је решењем Војне поште број 4522 пов.бр. ... од 15.04.2011. године постављен на радно место – радио-прислушкивач, војни службеник или војни намештеник у смислу одредбе члана 10. Закона о Војсци Србије, да ли су послови које обавља по основу наведеног решења од 15.04.2011. године обухваћени одредбом члана 16. истог закона, те у вези са тим да ли тужиоцу припадају иста права која се признају професионалним војним лицима за обављање истих послова, све имајући у виду одредбу члана 134. Закона о Војсци Србије. Из списка предмета и образложења оспореног решења даље произлази да је тужени орган у извршењу наведене пресуде Управног суда донео оспорено решење од 15.07.2016. године којим је одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, након што је претходно отклонио повреде правила поступка на које је указано пресудом суда. Дајући разлоге за донету одлуку тужени орган је навео да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења непосредним увидом у персонални досије тужиоца несумњиво утврдио, а што тужилац тужбом и не спори, да је тужилац дана 05.02.2008. године потписао изјаву о превођењу у статус војног службеника (инт.бр. ... од 05.03.2008. године, односно да је исти у статусу војног службеника од 05.02.2008. године). У истом поступку утврђено је да је решењем ВП 4522 Батајница инт.бр. ... од 14.07.2011. године тужилац, у својству цивилног лица – војног службеника био распоређен на радно место радио-прислушкивач у Четвртом одељењу у воду за праћење ВФ радио – телекомуникација у Чети за електронску подршку радио-телекомуникација, те да му је решењем Војне поште бр. 6834 инт.бр. ... од 20.07.2011. године утврђено право на 12 месеци стажа осигурања за 12 месеци ефективног времена проведеног на раду и то почев од 01.01.2011. године, у складу са чланом 23. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС”, бр.101/10). У истом поступку, утврђено је да су решењем ВП 6834 Батајница инт.бр. ... од 20.07.2011. године тужиоцу одређени елементи плате с обзиром на постављење и статус жалиоца, у складу са Правилником о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије објављеном у “Службеном војном листу бр.28/11”, на која решења тужилац није изјављивао жалбу чиме су постала правноснажна. На основу изјаве самог тужиоца утврђено је да његов захтев од 23.11.2011. године не представља жалбу на наведено решење нити ванредно правно средство већ редован захтев за остваривање права и то: право на стаж са увећаним трајањем; право на додатак плате за припаднике ранга чете, право на дане на опоравак по основу вршења специфичне војне службе и право на специјалну исхрану по основу вршења специфичне војне службе, с тим што је указао да право на годишњи одмор у трајању од 35 радних дана већ остварује. Према наводима туженог, тужилац је у назначеним периодима обављао послове на радним, односно формацијским местима,

који подразумевају вршење специфичне војне службе, с тим да се право на стаж са увећаним трајањем не остварује по основу вршења специфичне војне службе већ искључиво у складу са чл. 55. и 56. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и одредбама Правилника о радним местима, односно пословима на којима се професионалним војним лицима, цивилним лицима на служби у Војсци Србије и припадницима ВБА и ВОА стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем (“Службени гласник РС”, бр.86/11 и 63/13), а којим прописима се стаж са увећаним трајањем и то 12/16 односи само на професионална војна лица. Цитирајући наведене одредбе прописа, тужени орган је оценио да се измене Закона о пензијском и инвалидском осигурању примењују од 01.01.2011. године од када је сагласно наведеном, првостепени правилно и утврдио датум од кога се тужиоцу почиње рачунати 12 месеци стажа осигурања за 12 месеци ефективног временаведеног на раду. С тим у вези тужени је навео да се одредбом члана 134. Закона о Војсци Србије не прописује изједначавање права војних службеника са професионалним војним лицима у погледу утврђивања стажа са увећаним трајањем, већ да се исти уређује Законом о пензијском и инвалидском осигурању а прецизира подзаконским актом који споразумно доносе министар одбране и министар надлежан за послове пензијског и инвалидског осигурања. Из образложења оспореног решења такође произлази да је првостепени орган имао у виду измену Закона о пензијском и инвалидском осигурању, односно одредбу члана 8. Закона о изменама и допунама Закона о ПИО, објављен у “Службеном гласнику РС”, бр. 75/14, сагласно којој измени се у члану 55. став 2. речи: “професионалном војном лицу према Прописима о Војсци Србије”, замењују речима: “професионалном припаднику Војске Србије”, а која одредба закона се примењује од 01.01.2015. године, сагласно чему је донео решење инт.бр. ... од 12.03.2015. године, којим је тужиоцу призао право на стаж са увећаним трајањем 12/16 почев од 01.01.2015. године. У образложењу оспореног решења тужени орган је такође навео да неосновано тужилац у жалби указује да му имајући у виду статус и радно место на које је распоређен нису призната и остала права. У вези са тим тужени орган је навео да је у поступку а поводом одлучивања о тужиоцевом захтеву у односу на плату, односно додатак плате за припаднике ранга чете, првостепени орган правилно узео статус жалиоца, као радно место на које је распоређен, и своју одлуку засновано на одредбама Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије (“Службени војни лист”, бр. 28/11), односно у предметном случају на члан 23. ст. 1. и 2. тог правилника, а имајући у виду и одредбу члана 16. став 1. тачка 8. истог правилника, коју тужени у оспореном решењу и цитира, изводећи закључак да је неоснован навод тужиоца да му је ускраћено право на додатак плате за припаднике ранга чете, посебно имајући у виду чињеницу да тужилац није уложио жалбу на решење о плати ВП 6834 Батајница инт.бр. ... од 20.07.2011. године, које је на тај начин постало правноснажно. Тужени орган је такође навео да цивилна лица примају плату у складу са чланом 127, сагласно одредби члана 95. став 1. Закона о Војсци Србији, те да члан 134. истог закона не изједначава војне службенике са професионалним војним лицима у погледу тих одредаба. У погледу тужиоцевог права на плаћено одсуство ради опоравка, тужени орган је навео да је увидом у службене евиденције утврђено да тужилац предметно право остварује једнако као и професионална војна лица на истим радним местима, сагласно одредби члана 23. Уредбе о радном времену, одморима и одсуствима професионалних војних лица. Такође, у погледу дела захтева који се односио на право тужиоца на бесплатну или субвенционисану исхрану, тужени орган је

навео да је чланом 94. Закона о Војсци Србије прописано да професионалном војном лицу припада: 2) право на организовану, бесплатну или субвенционисану исхрану за време обављања специфичне војне службе услед које је изложено посебним физичким напорима, у случајевима кад постоји обавеза да се ради дуже од пуног радног времена и за време дежурства. Такође је наведено да Правилник о општим логистичким потребама у Министарству одбране и Војсци Србије (“Службени војни лист” бр.31/11-пречишћен текст), у члану 43. прописује која лица имају право на бесплатну исхрану, из којих одредаба јасно произлази да лица која врше специфичну војну службу у јединицама за електронска дејства нису међу лицима која имају право на бесплатну исхрану – Поглавље 3. Код наведеног, по оцени туженог јасно је да тужилац не спада ни у једну од наведених категорија, нити било које лице из јединице за електронска дејства, што важи и за професионална војна лица.

Код наведеног чињеничног и правног стања ствари, те имајући у виду да је тужени орган у поступку који је претходио доношењу оспореног решења несумњиво утврдио да је тужиоцу признато право на годишњи одмор у трајању од 35 радних дана као и право на одсуство у трајању од 15 радних дана, што тужилац и не спори осим што истиче да дане на име одсуства није искористио, те да је тужиоцу у погледу стажа осигурања правилно утврђено право на 12 месеци стажа осигурања за 12 месеци ефективног временаведеног на раду и то за период почев од 01.01.2011. године; као и да је решењем ВП 6834 Батајница инт.бр. ... од 20.07.2011. године, у складу са Правилником о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, тужиоцу одређени елементи плате и да је одлука у односу на тражена права донета на основу важећих материјалних прописа, које је тужени орган навео у образложењу оспореног решења, и у складу са распоредом тужиоца на одређено радно место, степен стручне спреме, групе радног места, и бројем бодова који су одређени формацијом ВП 6834 Батајница, те да су у оспореном решењу дати јасни разлози и у погледу права на бесплатну или субвенционисану исхрану, то је и по оцени суда правилно одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца као неосновану, дајући за своју одлуку довољно разлога које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. По оцени суда правиан је и закључак туженог органа да је приликом доношења првостепеног решења било одређених недостатака, имајући у виду да образложење ожалбеног решења не садржи правно прихватљиве разлоге за донету одлуку у погледу свих постављених захтева тужиоца, с тим да су уочене повреде правила поступка отклоњене у другостепеном поступку, у ком поступку је тужилац, као странка саслушан у складу са чланом 9. Закона о општем управном поступку, а све ради правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања и поступања у складу са правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресудама Управног суда 22 У 15450/13 од 06.04.2016. године и 7 У 1953/12 од 04.04.2013. године.

Код напред наведеног суд је наводе тужбе оценио као неосноване и без утицаја на другачију одлуку суда у овом предмету, с тим што наводи тужбе представљају и поновљене наводе жалбе, које је тужени орган правилно оценио у образложењу оспореног решења, правилном применом одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Како оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.11.2019. године, 17 У 14021/16

Записничар
Гордан Вукићевић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД